

**LIETUVOS BANKAS
TEISĖS IR LICENCIJAVIMO DEPARTAMENTO
DIREKTORIUS**

SPRENDIMAS

DĖL X. X. IR AAS „BTA BALTIC INSURANCE COMPANY“ GINČO NAGRINĖJIMO

2023-03-29 Nr. 429-169

Lietuvos bankas gavo X. X. (toliau – pareiškėjas) kreipimąsi, kuriuo prašoma išnagrinėti tarp pareiškėjo ir AAS „BTA Baltic Insurance Company“, veikiančios Lietuvoje per įsteigtą filialą, (toliau – draudikas) kilusį ginčą.

N u s t a t y t a:

2022 m. lapkričio 21 d. pareiškėjas informavo draudiką apie eismo įvykį, kurio metu dėl kito automobilio, kurio valdytojų civilinę atsakomybę draudikas buvo apdraudęs transporto priemonių valdytojų civilinės atsakomybės privalomojo draudimo sutartimi, vairuotojo kaltės buvo apgadintas pareiškėjo automobilis BMW 520D (valst. Nr. *(duomenys neskelbtini)*). Pranešimo apie įvykį pagrindu draudikas pradėjo žalos administravimo procedūrą, UAB „Inchcape motors“ remonto dirbtuvėse buvo atlikta automobilio apžiūra, padarytos ir draudikui perduotos automobilio apgadinimų nuotraukos.

2022 m. lapkričio 29 d. draudikas el. paštu informavo pareiškėją, kad, įvertinus automobilio sugadinimų nuotraukas bei turimą informaciją apie įvykį, apskaičiuota, kad pareiškėjo patirta žala yra 1 418 Eur. El. laiške taip pat buvo nurodyta, kad galimas ir kitas draudimo išmokos mokėjimo būdas – automobilio remontas draudiko partnerių remonto dirbtuvėse arba pareiškėjo pasirinktose remonto dirbtuvėse, prieš tai suderinus sąmatą su draudiko ekspertais.

Tą pačią dieną pareiškėjas kreipėsi į UAB „KLASERA“ dėl automobilio rinkos vertės ir atkūrimo išlaidų vertinimo, o bendrovės vertintojai 2022 m. gruodžio 2 d. parengė Kelių transporto priemonės vertinimo ataskaitą Nr. 22-0133 (toliau – Vertinimo ataskaita). Vertinimo ataskaitoje pateikta išvada, kad transporto priemonės atkūrimo kaina, nuvertinus keičiamas dalis dėl nusidėvėjimo, be PVM yra 2 603,99 Eur (3 150,83 Eur su PVM).

2022 m. gruodžio 2 d. pareiškėjas pateikė Vertinimo ataskaitą draudikui, o šis 2022 m. gruodžio 8 d. informavo, kad gavus Vertinimo ataskaitą bus pateiktos užklaustos trims remonto bendrovėms dėl realios remonto kainos apskaičiavimo (sąmatų parengimo) ir bus vertinamas žalos dydžio vidurkis.

Gavęs trijų remonto bendrovių (autocentras „Žėrutis“, UAB, UAB „Delondas“ ir UAB „TEMIS“) remonto sąmatas, draudikas nustatė jose nurodytų remonto kainų be PVM – 1 170,23 Eur, 1 226,59 Eur ir 2 000,68 Eur – vidurkį ir 2022 m. gruodžio 23 d. išmokėjo pareiškėjui 1 465,83 Eur draudimo išmoką.

Galutinė draudimo išmoka pareiškėjo taip pat netenkino, todėl jis kreipėsi į Lietuvos banką su prašymu išnagrinėti šalių ginčą. Pareiškėjo kreipimesi teigiama, kad draudikas nepateikė jokių argumentų, kuriais remdamasis nusprendė nesivadovauti Vertinimo ataskaita, ir apskaičiavo per mažą išmoką, taip pat prašė rekomenduoti draudikui išmokėti 3 150,83 Eur draudimo išmoką, apskaičiuotą pagal Vertinimo ataskaitoje nurodytas atkūrimo sąnaudas.

Lietuvos banke buvo gautas draudiko atsiliepimas į pareiškėjo kreipimąsi, kuriame draudikas nurodė nesutinkąs su pareiškėjo argumentais ir prašė atmesti pareiškėjo reikalavimą. Atsiliepime nurodyta, kad žala buvo administruojama ir sprendimas buvo priimtas vadovaujantis Lietuvos Respublikos civilinės atsakomybės privalomojo draudimo įstatymu ir Eismo įvykio metu padarytos žalos nustatymo ir išmokos mokėjimo taisyklėmis (toliau – Taisyklės).¹

¹ Patvirtintomis 2004 m. birželio 23 d. Lietuvos Respublikos Vyriausybės nutarimu Nr. 795 (2008 m. vasario 13 d. nutarimo Nr. 122 redakcija).

Anot draudiko, po automobilio apžiūros pareiškėjui buvo nurodytas apskaičiuotas draudimo išmokos dydis, taip pat pareiškėjas buvo informuotas, kad gali pateikti papildomas nuotraukas, pastabas arba rinktis atlikti remontą pasirinktame servise, tačiau jokios informacijos nepateikė ir kreipėsi į turto vertinimo bendrovę, parengusią Vertinimo ataskaitą. Draudikas teigė įvertinęs Vertinimo ataskaitoje pateiktus duomenis ir papildomai kreipėsis į tris remonto bendroves dėl realių remonto sąnaudų nustatymo – remonto pasiūlymų pateikimo. Gauti duomenys patvirtino, kad automobilio remonto kaina be PVM, atitinkanti draudimo išmoką, kai ji mokama pinigais, o turtas neremontuojamas, būtų mažesnė, nei nurodyta Vertinimo ataskaitoje, todėl, remiantis Taisyklių 13 ir 15 punktuose nustatytais draudimo išmokos apskaičiavimo principais, buvo priimtas sprendimas išmokėti draudimo išmoką, apskaičiuotą pagal trijų remonto bendrovių realių pasiūlymų vidurkį.

Draudikas taip pat paminėjo, kad skirtumas tarp Vertinimo ataskaitoje ir trijų remonto bendrovių apskaičiuotos remonto kainos yra susidaręs dėl to, kad turto vertintojai išlaidas skaičiavo taikydami didesnius valandinius įkainius, nei taiko faktiškai remontą galinčios atlikti bendrovės, o išlaidas, susijusius su sugadintų dalių keitimu, skaičiavo pagal naujų originalių dalių kainas, nors yra galimybė įsigyti ne prastesnės būklės naudotų dalių. Be to, atsiliepime teigiama, kad į Vertinimo ataskaitoje pateiktą sąmatą buvo įtrauktas pirminės apžiūros metu neužfiksuotas galinio ratlankio pažeidimas ir įtraukti kairės pusės slenksčio remonto darbai, nors kartu su Vertinimo ataskaita pateiktose nuotraukose nėra įžiūrimų pažeidimų, o apžiūros metu buvo nustatyti tik pažeidimai, kuriems sutvarkyti pakanka dažymo darbų.

K o n s t a t u o j a m a :

Vadovaujantis Lietuvos banko valdybos 2012 m. sausio 26 d. nutarimu Nr. 03-23 patvirtintų Vartotojų ir finansų rinkos dalyvių ginčų neteisminio sprendimo procedūros Lietuvos banke taisyklių 45 punktu, vartojimo ginčai Lietuvos banke nagrinėjami laikantis rungimosi, ginčų nagrinėjimo operatyvumo, koncentracijos, ekonomiškumo ir bendradarbiavimo principų. Vartotojas ir finansų rinkos dalyvis privalo įrodyti tas aplinkybes, kuriomis remiasi kaip savo reikalavimų arba atsikirtimų pagrindu, išskyrus atvejus, kai remiamasi aplinkybėmis, kurių nereikia įrodinėti. Nagrinėdamas ginčą Lietuvos bankas atlieka pateiktų įrodymų vertinimą, kurio pagrindu priimamas sprendimas.

Įvertinus ginčo šalių pateiktus dokumentus ir paaiškinimus, darytina išvada, kad šalių nesutarimai kilo dėl už eismo įvykio metu patirtą žalą mokėtinos draudimo išmokos dydžio. Draudikas išmokėjo pareiškėjui 1 465,83 Eur draudimo išmoką, tačiau pareiškėjas pageidauja, kad išmoka būtų perskaičiuota pagal Vertinimo ataskaitoje nurodytas remonto išlaidas – 2 603,99 Eur be PVM.

Siekiant išspręsti tarp šalių kilusį ginčą, būtina nustatyti, ar draudiko, ar pareiškėjo iniciatyva parengti automobilio remonto išlaidų skaičiavimai labiau atitinka draudimo išmokų eismo įvykių žalų atvejais apskaičiavimą reglamentuojančius teisės aktus.

Transporto priemonių valdytojų civilinės atsakomybės privalomasis draudimas reguliuojamas Lietuvos Respublikos transporto priemonių valdytojų civilinės atsakomybės privalomojo draudimo įstatymo (toliau – TPVCAPDĮ) ir jo įgyvendinamųjų teisės aktų (Taisyklės ir kt.) nuostatomis. TPVCAPDĮ 2 straipsnio 3 dalyje įtvirtinta, kad draudžiamasis eismo įvykis – eismo įvykis, kuriam įvykus pagal šį įstatymą turi būti išmokama draudimo išmoka, kuri 2 straipsnio 2 dalyje apibrėžiama kaip draudiko ar Lietuvos Respublikos transporto priemonių draudikų biuro (toliau – Biuras) mokama nukentėjusiam trečiajam asmeniui pinigų suma arba kita sutarta išmokos mokėjimo forma, skirta žalai asmeniui, turtui ir (ar) neturtinei žalai atlyginti.

Pagal TPVCAPDĮ 2 straipsnio 5 dalį, eismo įvykio žala laikoma per eismo įvykį padaryta žala nukentėjusio trečiojo asmens turtui, nukentėjusiam trečiajam asmeniui ir (ar) neturtinė žala arba žala, kuri atsirado vėliau kaip eismo įvykio padarinys, o pagal 2 straipsnio 23 dalį, žala nukentėjusio asmens turtui – nukentėjusio trečiojo asmens turtui padaryta žala, kurios dydis nustatomas įstatymų nustatyta tvarka.

Atsižvelgiant į kilusio ginčo aplinkybes, pažymėtina, kad Taisyklių 6 punkte įtvirtinta, jog per eismo įvykį padarytos žalos dydis ir nukentėjusiems tretiesiems asmenims mokėtinos draudimo išmokos dydis nustatomi vadovaujantis Lietuvos Respublikos civiliniu kodeksu, TPVCAPDĮ, kitų teisės aktų nuostatomis ir atsižvelgiant į eismo įvykio dalyvių kaltės laipsnį dėl eismo įvykio, draudimo įmonės, apdraudusios atsakingo už padarytą žalą asmens civilinę atsakomybę, ar Biuro įgaliotų asmenų (paskirtų ekspertų) ataskaitas ar išvadas dėl žalos,

nukentėjusio trečiojo asmens, apdraustojo pateiktus dokumentus dėl žalos, eismo įvykio aplinkybių ir eismo įvykio dalyvių atsakomybės, kitų Taisyklėse nurodytų asmenų pateiktus dokumentus, leidžiančius nustatyti eismo įvykio aplinkybes ir padarytos žalos dydį.

TPVCAPDĮ 15 straipsnio 3 dalyje įtvirtinta žalos dydžio nustatymo taisyklė: turtui padarytos žalos dydį nustato atsakingas draudikas, o TPVCAPDĮ 17 straipsnyje nurodytais atvejais – Biuras, vadovaudamasis įgaliotų asmenų ir (ar) turto vertintojų ataskaitomis ir dokumentais, įrodančiais padarytos žalos aplinkybes, faktą ir dydį. Šią nuostatą atkartoja ir Taisyklių 13 punktas, kuriame, be kita ko, detalizuota, kad gali būti atsižvelgiama ir į įmonės, turinčios teisę remontuoti sugadintą turtą, pateiktus turto remonto išlaidų skaičiavimus ar remonto išlaidų pagrindimo dokumentus.

Pagal Taisyklių 15 punktą, žalos dėl turto sugadinimo, kai jį remontuoti ekonomiškai tikslinga, atlyginimo dydis nustatomas pagal turėtas remonto išlaidas, būtinas atkuriant sugadintą turtą ar jo detalių ir (ar) dalių rinkos vertę iki eismo įvykio. Jeigu nukentėjęs trečiasis asmuo turto neremontuoja, atlyginamos apskaičiuotos būtinos turto remonto išlaidos (be PVM) sugadintą turto ar jo detalių ir (ar) dalių rinkos vertei iki eismo įvykio atkurti. Būtinas remonto išlaidas sudaro remonto darbų vertė, dažymo darbų vertė, keičiamų dalių vertė (nuvertinant dalis dėl nusidėvėjimo), dažymo medžiagų vertė ir papildomos išlaidos (transportavimo, saugojimo, techninės ekspertizės ir kitos išlaidos). Būtinos remonto išlaidos apskaičiuojamos pagal vidutinius darbų ir keičiamų detalių ir (ar) dalių įkainius, atitinkančius technologijos lygį, vadovaujantis rekomenduojamais laiko normatyvais.

TPVCAPDĮ 19 straipsnio 6 dalyje nustatyta, jog atsakingas draudikas moka per eismo įvykį nukentėjusiam trečiajam asmeniui tik įrodymais pagrįstos per eismo įvykį padarytos žalos dydžio draudimo išmoką, neviršijančią šio įstatymo 11 straipsnyje nustatytą draudimo sumą, ir turi teisę atmesti nepagrįstus reikalavimus dėl žalos, padarytos per eismo įvykį, atlyginimo.

Kartu pažymėtina tai, kad draudimo išmokos mokėjimas transporto priemonių valdytojų civilinės atsakomybės privalomojo draudimo atveju yra susijęs su apdraustos transporto priemonės valdytojų civiline atsakomybe, todėl, apskaičiuodamas draudimo išmoką, draudikas turi laikytis Civilinio kodekso 6.251 straipsnyje įtvirtinto visiško nuostolių atlyginimo principo. Žalos atlyginimu turi būti siekiama gražinti ją patyrusį asmenį į iki pažeidimo buvusią padėtį. Teisingas žalos atlyginimas reiškia tai, kad sprendžiant ginčą dėl žalos atlyginimo turi būti nustatytas tikrasis žalos dydis, nes, nustatius mažesnę už tikruosius nuostolius žalos dydį, būtų iš dalies neapgintos nukentėjusio asmens teisės, o kai nustatomas žalos dydis viršija tikruosius nuostolius, nukentėjęs asmuo nepagrįstai praturtėja skolininko sąskaita.² Viena vertus, tai reiškia, kad draudimo išmokos turi užtekti dėl eismo įvykio atsiradusių automobilio ar kito turto apgadinimų remontui (pritaikius išskaitas dėl nusidėvėjimo ir kt.). Kita vertus, draudimo išmoka negali būti didesnė nei išlaidos, objektyviai reikalingos nukentėjusio asmens turtui suremontuoti.

Vertintinų ginčo aplinkybių kontekste taip pat atkreiptinas dėmesys į kasacinio teismo išaiškinimą, kad kai ginčas yra susijęs su atlygintinos žalos (nuostolių) dydžiu ir nėra susijęs nei su atsisakymu mokėti draudimo išmoką, nei su draudimo išmokos sumažinimo atvejais, nagrinėjant ginčą taikytina bendroji įrodinėjimo naštos taisyklė – šalys turi įrodyti tas aplinkybes, kuriomis grindžia savo reikalavimus bei atsikirtimus, išskyrus atvejus, kai remiamasi aplinkybėmis, kurių nereikia įrodinėti.³

Vadovaujantis nurodyta kasacinio teismo praktika, taip pat Vartotojų ir finansų rinkos dalyvių ginčų neteisminio sprendimo procedūros Lietuvos banke taisyklių⁴ 24 punktu, kuriame nustatyta, kad vartojimo ginčai nagrinėjami laikantis rungimosi principo, darytina išvada, kad pareiškėjas turi pateikti duomenis, kurių pagrindu būtų galima teigti, kad jo patirtus nuostolius geriau atspindi Vertinimo ataskaita, o draudikas – priešingai – turi pagrįsti, kad skaičiavimai, kuriais jis vadovavosi išmokėdamas draudimo išmoką, yra objektyvūs, jais remiantis apskaičiuota draudimo išmoka yra pakankama pareiškėjo žalai atlyginti.

Atsižvelgiant į pirmiau minėtas per eismo įvykį patirtos žalos nustatymą reglamentuojančias teisės aktų nuostatas, pažymėtina, kad Vertinimo ataskaita, neginčijant joje nurodytų duomenų teisingumo, yra vienas iš, bet ne vienintelis, žalos dydį padedančių nustatyti įrodymų, todėl turėtų būti vertinama atsižvelgiant į visų turimų – taigi, tiek draudiko, tiek

² Lietuvos Aukščiausiojo Teismo 2014 m. sausio 7 d. nutartis civilinėje byloje Nr. 3K-3-44/2015.

³ Lietuvos Aukščiausiojo Teismo 2018 m. kovo 19 d. nutartis civilinėje byloje Nr. e3K-3-81-1075/2018).

⁴ Patvirtintų Lietuvos banko valdybos 2012 m. sausio 26 d. nutarimu Nr. 03-23.

pareiškėjo pateiktų – įrodymų visumą. Nei TPVCAPDĮ, nei Taisyklės nenumato draudiko pareigos vadovautis išimtinai nepriklausomų turto vertintojų parengtomis vertinimo ataskaitomis. Konstatavus minėtą aplinkybę, kartu darytina išvada, kad turto vertintojo išvados buvimas savaime nesuteikia pagrindo ją laikyti turinčia aukštesnę nei kiti nuostolių dydį pagrindžiantys dokumentai įrodomąją vertę. Ji nepaneigia kitų nuostolių dydį pagrindžiančių įrodymų, nes, kaip minėta, yra tik viena iš įrodinėjimo priemonių, kuri vertinama kartu su kitais įrodymais pagal bendrąsias įrodymų vertinimo taisykles. Atsižvelgdamas į tai, Lietuvos bankas kompleksiskai vertina visus ginčo šalių pateiktus įrodymus, susijusius su draudžiamojo įvykio metu patirtą žalą atlyginančios draudimo išmokos dydžiu.

Įvertinus ginčo šalių pateiktus paaiškinimus ir juos pagrindžiančius dokumentus nustatyta, kad pareiškėjo reikalavimas išmokėti draudimo išmoką, apskaičiuotą pagal Vertinimo ataskaitą, iš esmės yra grindžiamas tuo, kad Vertinimo ataskaitoje yra padaryta išvada, kad remonto išlaidos yra didesnės, nei nustatė draudikas. Jokių detalesnių argumentų, kuriais remiantis grindžiamas pareiškėjo reikalavimas, byloje nėra pateikta. Draudikas, savo ruožtu, teigė, kad trijų realių remonto bendrovių – autocentras „Žėrutis“, UAB, UAB „Delondas“ ir UAB „TEMIS“, parengtos remonto sąmatos patvirtina, kad automobilį realiai galima suremontuoti už žymiai mažesnę kainą.

Iš byloje pateiktų dokumentų matyti, kad Vertinimo ataskaitoje pateiktose remonto sąmatose ir draudiko iniciatyva pasitelktų remonto bendrovių pateiktose sąmatose nurodytų remonto kainų skirtumą iš esmės lemia remonto darbų įkainių skirtumai ir pasirinktas keistinių dalių – kairės pusės automobilio durelių, įsigijimo būdas.

Vertinimo ataskaitoje pateiktoje remonto sąmatoje nurodytas 31,61 Eur remonto darbų valandinis įkainis ir numatyta bendra 2 112,14 Eur abiejų kairės pusės durelių ir durų tarpinių kaina (po 953,51 Eur už vienas duris ir po 102,56 Eur už tarpines), o draudiko pasitelktų remonto bendrovių sąmatoje remonto darbų valandinis įkainis svyruoja tarp 25–27 Eur, o duris numatyta įsigyti naudotas (kartu su tarpinėmis), tai kainuotų nuo 230 Eur iki 900 Eur už komplektą arba nuo 95 Eur iki 450 Eur už vienas duris. Taigi, vien abiejų durelių komplekto kaina, vertinant Vertinimo ataskaitoje pateiktoje sąmatoje nurodytą naujų dalių bendrą kainą, – 2 112,14 Eur, ir autocentro „Žėrutis“, UAB, parengtoje sąmatoje nurodytą naudotų dalių bendrą kainą – 230 Eur (95 Eur už galines kairės pusės duris ir 135 Eur už priekines), net ir pritaikius išskaitą už naudotų dalių keitimą naujomis, stipriai skiriasi.

Lietuvos bankas, siekdamas įsitikinti draudiko pasitelktų remonto bendrovių sąmatose nurodytų remonto darbų kainų objektyvumu, papildomai kreipėsi į draudiką su prašymu pagrįsti, kad remonto darbų įkainiai yra objektyvūs ir tuo metu, kai buvo rengiamos sąmatos, būtų buvę taikomi bet kuriam klientui, tiesiogiai besikreipiančiam į minėtas remonto bendroves, t. y. atspindi objektyvią pareiškėjo automobiliui reikalingų remonto darbų kainą rinkoje. Draudikas, savo ruožtu, pateikė visų trijų remonto sąmatas rengusių bendrovių patikslinimus, kad sąmatose nurodyti įkainiai yra realūs, taikomi tiek klientams, kuriems remontą atlikti būtų rekomendavęs draudikas, tiek klientams „iš gatvės“, t. y. tiesiogiai besikreipiantiems dėl remonto darbų.

Lietuvos bankas draudiko paprašė papildomai pagrįsti ir sąmatose nurodytų naudotų dalių kainas, t. y. kad kainos yra realios ir už jas antrinėje rinkoje galima įsigyti remontui tinkamas, ne senesnes nei pareiškėjo automobilis kairės pusės priekines ir galines dureles. Draudikas pateikė Lietuvos bankui nuorodas į skelbimus interneto skelbimų portale, patvirtinančias, kad antrinėje rinkoje yra gausus naudotų durelių pasirinkimas ir kad visose trijose sąmatose nurodytų durelių kainų pakaktų remontui reikalingoms naudotoms durelėms įsigyti.

Kaip nurodyta pirmiau, pagal Taisyklių 15 punktą, kai turtas neremontuojamas, žalos dydis nustatomas pagal būtinas remonto išlaidas (be PVM), reikalingas sugadintam turtui atkurti. Žala ir ją atlyginantys nuostoliai turi būti apskaičiuoti teisingai, kad nukentėjusiam asmeniui būtų atlyginta visa jo patirta žala, tačiau nukentėjęs trečiasis asmuo neturi gauti didesnės draudimo išmokos, nei reikia turtui suremontuoti, antraip jis nepagrįstai praturtėtų draudiko sąskaita, o šis išmokėtų per didelę draudimo išmoką. Be to, šalys turi būti sąžiningos ir vadovautis ekonomiškumo principu. Tai, be kita ko, reiškia ir tai, kad, esant galimybei turto būklę iki eismo įvykio atkurti už mažesnę kainą, būtent taip ir turėtų būti elgiamasi. Tokį aiškinimą patvirtina ir minėtų Taisyklių 15 punkto nuostata, kurioje, be kita ko, nustatyta, kad jeigu sugadintos dalys gali būti remontuojamos, bet neprivalo būti keičiamos, remontas turi būti atliekamas būtent pirmuoju būdu. Be to, teisės aktuose nėra numatyto būtinųjų remonto išlaidų apskaičiavimo tik pagal naujų originalių ar tik naujų dalių kainą, galima remtis ir naujų neoriginalių ar naudotų dalių kainomis arba apskaičiuoti būtinąsias išlaidas mišriu būdu, jeigu

tokiu būdu apskaičiuotos remonto išlaidos atitinka teisės aktuose įtvirtintus draudimo išmokos apskaičiavimo principus ir tokių išlaidų (piniginės išmokos atveju – išlaidų be PVM) užtektų turto būklei, buvusiai iki eismo įvykio, atkurti.

Remiantis nustatytais aplinkybėmis, nėra pagrindo daryti išvadą, kad draudikas išmokėjo per mažą draudimo išmoką ir būtent Vertinimo ataskaitoje pateiktoje sąmatoje, o ne trijų bendrovių servisų parengtuose realiuose pasiūlymuose nurodytos remonto išlaidos atitinka TPVCAPDĮ ir Taisyklėse nustatytas konkrečias žalos ir draudimo išmokos apskaičiavimo taisykles bei Civiliniame kodekse įtvirtintus prievolių vykdymo (ypač – ekonomiško) principus. Atvirkščiai, manytina, kad būtent draudiko pritaikytas automobilio remonto išlaidų skaičiavimo metodas šiuo atveju geriau atitinka teismų praktikoje įtvirtintą teisingo žalos atlyginimo principą ir Civiliniame kodekse įtvirtintą reikalavimą prievolės vykdyti kuo ekonomiškiau būdu, nes pateikti duomenys patvirtina, kad antrinėje rinkoje apstu automobilio remontui reikalingų naudotų dalių, o remonto darbai rinkoje taip pat gali kainuoti žymiai pigiau, nei nurodyta Vertinimo ataskaitoje pateiktoje sąmatoje.

Remdamasis tuo, kas išdėstyta, ir vadovaudamasis Vartotojų teisių apsaugos įstatymo 27 straipsnio 1 dalies 3 punktu, Lietuvos banko valdybos 2012 m. sausio 26 d. nutarimo Nr. 03-23 „Dėl Vartotojų ir finansų rinkos dalyvių ginčų neteisminio sprendimo procedūros Lietuvos banke taisyklių patvirtinimo“ 2 punktu ir šiuo nutarimu patvirtintų Vartotojų ir finansų rinkos dalyvių ginčų neteisminio sprendimo procedūros Lietuvos banke taisyklių 59.3 papunkčiu, n u s p r e n d ž i u:

Atmesti pareiškėjo X. X. reikalavimą.

Lietuvos banko sprendimas dėl ginčo esmės yra rekomendacinio pobūdžio ir teismui neskundžiamas. Vartotojui ir finansų rinkos dalyviui išlieka teisė dėl tapataus ginčo dalyko kreiptis į teismą arba kitą ginčų nagrinėjimo instituciją įstatymų nustatyta tvarka. Kreipimasis į teismą po Lietuvos banko sprendimo dėl ginčo esmės priėmimo nelaikomas šio Lietuvos banko sprendimo apskundimu. Ginčo šalys turi pareigą pranešti Lietuvos bankui, jeigu viena iš ginčo šalių pareiškia ieškinį bendrosios kompetencijos teismui, prašydama nagrinėti tapatų ginčą iš esmės.

Direktorius

Arūnas Raišutis